

Familie Wiering vormt binnen en buiten werktijd hecht collectief

Echt nooit genoeg van elkaar

DOOR MICHÈLE HARTOG
ZWAAGDIJK-OOST - Ze werken samen, lunchen bij Betsy thuis en gaan zelfs elk jaar nog met elkaar op vakantie. De familie Wiering van Knipping Kozijnen in Zwaagdijk krijgt geen genoeg van elkaar. „Mooier kan niet”, zegt vader Hans trots.

Elke middag zitten ze met z'n allen rond de tafel bij Betsy. Tijdens de lunch gaat het veel over de zaak, net als tijdens avondjes uit, vakanties en andere familiebijeenkomsten. „Waar het hart vol van is, hè?”, zegt Diana. „Maar we spreken ook over andere dingen. Anders houdt de aanhang het niet met ons vol. Leuk dat we dezelfde interesses hebben en over het werk is veel te vertellen. We zijn allemaal met een andere tak van het bedrijf bezig.”

Jacob heeft de algemene leiding, zijn oudste zus Diana doet de marketing, Sascha regelt de administratie en plannings en montage en service en Hans jr verzorgt de werkvoorbereiding. Hans sr en Betsy deden een paar jaar geleden een stapje terug, maar zijn eigenlijk nog steeds fulltime met het bedrijf bezig. Hans sr met de verkoop en Betsy houdt als manushje van alles de zaak draaiende.

Alle kinderen stapten vrijwel meteen in het bedrijf. Alleen Diana en Sascha hadden eerst andere dromen. Diana wilde in de kraamzorg, maar belandde in de vakantie op kantoor bij haar ouders. „Ik wilde altijd iets met baby's doen, tot mijn vakantiebaantje. Ik vond het hier zo leuk, ik wilde meteen niet meer naar school en de kraamzorg leek me opeens niks meer.”

Sascha wilde eerst ergens anders ervaring opdoen en ging in de detachering. Na een reis kwam ze in het familiebedrijf. Jacob en Hans jr wisten van kleins af aan al dat hun toekomst bij Knipping lag. „We groeiden met de zaak op. Werk

VOETSPOREN

In de serie 'Voetsporen' portretteert Dagblad voor West-Friesland/Enkhuizer Courant wekelijks ouders en kinderen die in hun voetsporen zijn getreden. Vandaag: Hans (65) en Betsy Wiering (60) en hun kinderen Diana (38), Sascha (37), Jacob (36) en Hans jr (33) van Knipping Kozijnen in Zwaagdijk-Oost.

en privé waren met elkaar verweven. Onze garage werd showroom, de huiskamer kantine. We slapen opeens weer bij elkaar, omdat de kamers nodig waren voor opslag. Er liepen altijd mensen door het huis. Je kon niet even in je onderbroek rondlopen”, lacht Jacob.

„Onze ouders werkten heel hard, maar vonden een goede mix met ontspanning. De sfeer thuis was altijd goed. Daarbij komt dat we een goed product verkopen. We produceren vrijwel alles zelf, er is ook veel mogelijk op het gebied van productontwikkeling, dus ik kan hier helemaal mijn ei kwijt.”

Hans sr kwam dertig jaar geleden bij toeval in de kozijnen terecht. Naast zijn werk als veeboer timmerde hij wel eens een loopstal in elkaar. Op een gegeven moment liet hij kunststof kozijnen zetten. Daarvoor was vanuit de omgeving veel belangstelling.

Hans: „Van de eerste dag ging het balletje rollen. Iedereen wilde ook een kunststof kozijn. Onderhoudsvrij, sterk en mooi. Vooroordelen dat kunststof er lelijk en goedkoop uitziet, waren verdwenen. Het is niet nor-

Ouders Betsy en Hans Wiering en op de achtergrond de kinderen Sascha, Hans jr, Diana en Jacob.

maal hoe snel we gelijk groeien. Ik ben handelaar dus zag hierin meteen toekomst. Ik verkocht kozijnen en klanten kregen er een koe bij. Want daarvoor had ik eigenlijk meteen geen tijd meer.”

Hans en Betsy waren zeven dagen in de week van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat aan het werk. In de beginjaren deden ze alles zelf, nu is er zo'n zestig man aan het werk voor Knipping. Hans is er trots op

dat zijn kinderen er ook onderdeel van uitmaken. „We hebben ze nooit gepusht. Dat werkt niet. Ze moeten hetzelfde enthousiasme hebben, het zelf willen. Ik had nooit verwacht dat ze allemaal onze passie zou-

den delen. Maar dat ze dat doen, is het mooiste wat er is.” Toch zal het binnen zo'n familiebedrijf niet altijd over rozen gaan? Krijgt de familie Wiering nooit genoeg van elkaar. „Nee echt niet”, zeggen ze vrij-

wel allemaal in koor. Hans jr: „We zijn geen binnenvetters, als er wat is dan wordt dat meteen uitgesproken. Maar echte problemen zijn er nooit. Anders zouden we ook niet zoveel met elkaar omgaan naast het werk.”

FOTO HENK DE WEERD

KORT EN ZAKELIJK

NEGENTIG SOORTEN

Proefavonden bij De Best

De Best Wijnkopers houdt vrijdag en zaterdag proefavonden. Belangstellenden kunnen vanaf 20 uur in het bedrijfsgebouw aan de Vlakdissel in De Goorn negentig verschillende soorten uitproberen. Van wijnhuizen uit Italië, Portugal, Duitsland en Frankrijk zijn vertegenwoordigers aanwezig om uitleg te verschaffen.

De entree bedraagt tien euro. Aanmelding is verplicht. Dit kan via telefoonnummer 029-547420 of info@debestwijnkopers.nl.

WOENSDAG GEOPEND

Zestigste Deen in Midden-Beemster

De Hoornse supermarktketen Deen heeft woensdag in Midden-Beemster het zestigste filiaal geopend.

Het gaat om een winkel die tot voor kort deel uitmaakte van de organisatie van Super de Boer. De opening van de zaak deed televisiepresentatrice Marit van Bohemen.

OVER ECONOMEN

Nieuw boek van Mathijs Bouman

Mathijs Bouman uit Hem heeft onlangs een nieuw boek gepresenteerd.

In 'De Elektrische Spijkerbroek, en andere avonturen in de economie' voert hij een charmeoffensief over de in deze tijd zo geplaagde economen. Hen wordt verweten dat zij de huidige ellende niet hebben zien aankomen. Hij stelt ook dat geen van de politieke partijen de verkiezingen ingaan met een economie als lijsttrekker. Volgens de beursanalyticus van televisieomroep RLT-Z en econoom is dat sinds de Tweede Wereldoorlog niet eerder gebeurd.

Voor meer informatie: www.mathijsbouman.nl.

MUZIEK / RECENSIE

Orgel Bonifaciuskerk combineert prachtig met de trompet

De stichting Pieter Backer Orgel had voor de eerste avond van het muziekseizoen een Orgel Plus Concert op het programma staan. Daarvoor waren Kirstin Gramlich en Inge Boersma op trompet samengebracht.

In het programmaboekje was helaas geen enkele informatie over de dames te vinden. Na een inleidend woord door de voorzitter werd het concert niet geopend met een fatsoenlijk welkomstapplaus, maar stelden de muzikanten zich op bij het koororgel alsof het een repetitie betrof. Waarschijnlijk waren de bezoekers in de kerk echte kenners die weinig tekst en uitleg nodig hebben, maar een korte inleiding zou het publiek wellicht nog beter kunnen genieten van de muziek.

De openingsmuziek van Giovanni Buonaventura Viviani was genieten omdat de muzikanten

Orgel Plus Concert door organiste Kirstin Gramlich en trompettiste Inge Boersma. Bijgewoond op zaterdag 22 mei, Bonifaciuskerk Medemblik.

voor het publiek zichtbaar waren. Prachtig spel van Inge Boersma en ferme begeleiding door Kirstin Gramlich. Inge heeft een loepzuivere volle toon die prachtig de kerk vult.

Muziek van Jan Piterzoon Sweelinck staat vaak in Medemblik op het programma omdat hij in deze kerk is getrouwd, zo wist een van de bezoekers tijdens de pauze te melden. Als dat werkelijk de belangrijkste reden, sla Sweelinck dan eens over. Het uitgevoerde werk was een langdradige muzikale wandeling waar na iedere bocht weer een bocht bleek te zijn. Spanning ontbrak. De 'Elegie voor orgel en trompet' van Rolf Wallin was een gelukkige pro-

grammakeuze. Prachtige muziek en ook prachtig gespeeld door beiden.

Kirstin Gramlich kwam daarna met een improvisatie, waarbij ze fantasierijke muziek uit het orgel toverde. Het duurde jammer genoeg veel te kort. In het stuk van Oskar Lindberg liet Inge Boersma horen dat ze prima in staat is om samen te spelen met een orgel dat voor haar eigenlijk te hoog staat. De compositie 'Pari Intervallo voor orgel' van de Estlandse componist Arvo Pärt werd een heel bijzonder reis door een mystiek landschap, schitterend vertolkt.

Aan de muzikanten heeft de lage opkomst niet gelegen. Meer aan de weg timmeren dus, ook de jeugd erbij betrekken. Ideeën voor wat extra subsidie met een multimedia-uitvoering die jong en oud pakt?
RUUD WEISSENBACH

ZANG / RECENSIE

Grenzenloos klinkt na tien jaar nog fris en dwingt respect af

Vooruitkijkend kun je in tien jaar heel veel noten zingen, maar nu tien jaar na de oprichting van de zanggroep Grenzenloos lijkt de echo van hun eerste akkoord nog maar nauwelijks verstorven.

Toch heeft dit kleine koor in die tien jaar tijd een naam met respect weten af te dwingen door zijn zang, want de belangstelling voor het jubileumoptreden in het kleine Brakenkerkje was overweldigend.

Het repertoire was deze avond gewijd aan liedjes van Nederlandse komaf, (Boudewijn de Groot, Marco Borsato, Robert Long, Doe Maar e.a.), een keuze die het Oldambse publiek duidelijk wist te waarderen. Dirigent Peter van Diepen laat vooral zijn koor zingen, bescheiden begeleiding, soms verkiest hij a capella en het koor doet ook dat uitstekend.

Jubileumconcert Koor Grenzenloos o.l.v. dirigent Pieter van Diepen, met Edwin Borst toetsen, Martijn van 't Hoff gitaar en Marcella Kaag dwarsfluit. Els van 't Hoff accordeon en Hans van 't Hoff percussie. Bijgewoond op vrijdag 21 mei in het Brakenkerkje te Oldam.

De dwarsfluit had een paar maal een verrassend frisse tegenmelodie, en vooral die paar maal geveit dat frisse karakter.

Het koor zingt alles uit het hoofd, en dan lijkt zelfs zingen helemaal niet moeilijk, maar ook Grenzenloos moet daarvoor heel veel studeren en repeteren. Progressie is dan ook duidelijk aanwijsbaar: de Nederlandse medley stond bij hun concert in oktober 2009 aarzelend en voorzichtig voor de eerste maal op het programma, nu klonk deze medley goed gerijpt en werd ze 'ervaren' ten gehore gebracht.
WIM MEILOF

Hoge ogen gooide het koor met een West-Friese vertaling van een lied van Gerard van Maasakkers, 'Deer is de zon'. Voor de West-Fries een juweeltje van diepgang in zijn moedertaal. Hilariteit en applaus waren dan ook rechtsevenredig.

Een prima uitvoering met een zilverklinkend slot van een medley van Robert Long besloot het concertgedeelte van deze avond.

Na de pauze nog wat gemeentezang, zo heet het samen zingen in een kerk. Liederen van Jan Smit, André Hazes en dit genre kunstenaars vulden de oren van het steeds talrijker wordend publiek.

Grenzenloos mocht opnieuw een goed concert en een heerlijk avond gezellige zang beschrijven in de kronieken van het tienjarig bestaan.

KUNSTKIJKEN IN WEST-FRIESLAND

Exposities: Een geruisloos territorium' en Wolvergroeingen'; kunstwerken van Ronald Ruseler en Anne van de Pals; De Boterhal, Kerkplein 39, Hoorn; geopend: dinsdag t/m zondag 14.00-17.00 uur; t/m 6 juni.

Woestijncollages en wolvergroeingen in De Boterhal

Volharding in werk Ruseler en Van de Pals

In De Boterhal te Hoorn, komt de levenshouding van twee opmerkelijke exposanten tot uiting. De tentoonstelling 'Een geruisloos territorium' op de parterre, bevat poëtische, betekenisvolle, reis- en natuurherinneringen van Ronald Ruseler. Langs de trap en op de eerste etage bevinden zich lijfelijke wolbeelden en fotografie van Anne van de Pals, die jeugdervaringen en lichamelijke kwetsbaarheid weerspiegelen.

Beeldend kunstenaar Ronald Ruseler (1950, Haarlem) exposeert tekeningen, schilderijen en collages. De boeiende, geïllustreerde collage 'Desert nabij Tom Price' interpreteert zijn tocht door Australië. Kleuren, toetsen en takjes refereren aan zand, zand en droge natuur. De verfhandeling sluit bovendien aan bij de stippenstechniek van de Aboriginalschilders. Sappiger natuur komt voor op de 'La Selva' serie. Gevarieerde uithemse vegetatie met frisgroene varenspracht, verbeelden intense beleving van mysterieuze, tropische regenwouden. Ruseler heeft de mentaliteit van

een hedendaags romanticus, die de hele wereld als inspirerend territorium gebruikt. De hieraan kleverige melancholie sijpelt onder andere door in de bloemrijke collage 'The Wild, Last Frontier' en een fraaie zee-tekening.

Dekensculpturen

Net als de werken van Ronald Ruseler een samenhangend geheel vormen, is de presentatie van Anne van de Pals (1960, Erp) een vervolg op eerdere exposities. Bij Van de Pals 'verlijft' alles. Het maakt haar indringende beeldtaal volkomen authentiek. De wolbeelden van voorheen verwezen naar ziekenhuismeubilair dat 'vergroeid' was met menselijke organen. Het vervaardigen hiervan, maakte perioden van persoonlijk lichamelijke ongemak draaglijk. De nieuwe dekensculpturen zijn kleurrijker en verbeelden ook dierlijke lichamen. Zelfs huis en haard blaast Van de Pals leven in.

In een nis hangt een hongerige kroonluchter, achter de verwarmingsbuizen schuilt een gifgroen nest. Leven en dood omhelzen elkaar. Zo hangt er een

expressief, opengewerkt rood/blauw wolbeeld, dat doet denken aan een geslachte os van Soeul. In het beeld zitten zoveel uren aandachtig werken dat het bewondering afdwingt. Dat gevoel verheft bij zien van het dekenbeeld 'Dubbelrug', dat schoonheid en levensdrang verenigt.

Verval

De fotografie is nog ongemakkelijker. Foto's van een vers graf en een grafzerk met de naam van de kunstenaar, monden uit in een grap. Zo flirt Van de Pals met de dood om existentiële angsten te lijf te gaan. Deze indringende werken moet je willen begrijpen. Wanneer je de tijd neemt en vat krijgt op de beeldtaal, volgt confrontatie met lichamelijke verval en dood. Iets waar niemand graag over nadenkt.

Toch is het geen sombere tentoonstelling. De volharding waarmee de beelden gemaakt zijn, tonen dat het besef van eindigheid een aanjager is om elke dag te plukken. Iets dat reiziger/kunstenaar Ronald Ruseler al lang weet.
LIDA BONNEMA

'Wolvergroeingen' van Anne van de Pals.

FOTO BOTERHAL BUROBHVH

West-Friese restaurants in Tuin van Middenmeer

VAN ONZE VERSLAGGEFFSTER
HOORN - De Hoornse restaurants Hendrickje Stoffels en Midzomernachtsdroom en restaurant Meijer's uit Andijk presenteren zich op zondag 13 juni tijdens het Zomerfeest in de Tuin van Middenmeer.

Het Zomerfeest heeft 's morgens een badmode- en lingerie-show op het programma staan.

's Middags is er een preuven-

ment waar verschillende restaurants tien gerechtes presenteren met bijpassende wijnen. Naast Hendrickje Stoffels, Midzomernachtsdroom en Meijer's is er ook culinair lekkers van Dols & Co, De Bourgondiër, De Dikke Bries, Markt 15, La Première en Restaurant 99 en De tafel van Agriport. De aanvang is 13 uur. Kaarten zijn verkrijgbaar bij de deelnemende restaurants.
Zie ook: www.detuinvanmiddenmeer.nl.

ANNE

Tot 29 mei

Lopen is gezond, maar de rugblessure van Kees blijft zeuren. We gaan op zoek naar een chiropractor in het Fichtelgebuste waar wij rust houden. „Dan moet u naar Martha. Haar praktijk zit naast het sportgebouw.” Dat gebouw was ons tot dan onbekend, evenals het tennisveld ernaast.

ANNE@NHD.NL

Een groot bord vermeldt typisch Duitse therapieën, zoals warmwater therapie en massages met kruiden. Bij binnenkomst worden we ontvangen door een blozende vrouw in slagersschort. „Hebt u klachten?” Rugpijn. „Hoe komt u daaraan?” Een vraag die iets onthult van de Duitse aanpak, bekend om zijn grondigheid. Aan Kees is zo'n vraag welbesteed. Hij demonstreert hoe een invalidenautootje hem in volle vaart achterop reed toen hij voor het verkeerslicht stil stond, waarbij zijn nek een klap kreeg. „Hebt u de röntgenfoto's bij u?” Nee. „Wat? Geen röntgenfoto's? Hoe kan mijn man u dan veilig behandelen? Hij is chiropractor, maar hij zal nooit iemand behandelen zonder röntgenfoto's.”

In Nederland wordt Kees behandeld door een chiropractor met röntgenhanden die geen foto's nodig hebben. Wat nu? „Ik kan u masseren over een uur. Iemand heeft net afgebeeld.” Kees haast zich naar huis om het looppasje af te wassen, oksels te verfrissen en schoon goed aan te doen. Precies op tijd komt hij binnen. Martha staat stijs klaar bij de deur, waar ze Kees streng bekijkt. „Ah, daar bent u. Ik zie het al, u loopt scheef.” Ze loodst Kees naar een soort slagershok dat aan vier kanten wit betegeld is, precies wat je

verwacht als je haar ziet. Kees moet op de behandelbank. „Unterhosen anhalten.” De rest kan uit.

Martha zet een rode lamp aan om de spieren voor te verwarmen. Intussen begint ze een gesprek over de nieuwe burgemeester die geen geld beschikbaar stelt voor bloemen in de bloembakken, maar wel voor een feest voor motorrijders. „Hij rijdt zelf motor en houdt niet van bloemen. Hoe vindt u dat?”

Kees komt overeind om zijn visie te geven. Martha duwt hem manhaftig terug. Buik op de tafel mompelt Kees zijn frustratie over het gebrek aan markeringen op wandelpaden en herbergen om te schuilen. Na deze mentale reiniging is de warme lamptherapie ten einde. Martha steekt de stevige armen uit de mouwen en geeft Kees van Jetje zoals hij nog nooit gemasseerd is. Met haar volle gewicht beukt ze zijn hele lichaam tot hij het uitschreeuwt. „Schrik niet als u morgen bont en blauw bent, dat betekent dat uw bloed u geneest.” Deze behandeling moet om de twee dagen herhaald worden.

Tussendoor moet hij lopen naar de sauna. Daar schrikt hij van zijn eigen spiegelbeeld. Overal staan de blauwe afdraken van Martha's handen in zijn huid. „Wat moeten de mensen wel denken? Die geloven nooit dat zo'n tenger vrouwje dat gedaan kan hebben.” Hij kijkt verslagen. Gelukkig gaat mijn mobiel. De krant! Zaterdag 29 mei is de NHD Lezersdag in Alkmaar. Het lijkt ver weg, maar ik ga wel! Dus lezers: ik kom uit Duitsland, als u vanuit West-Friesland komt, kunnen we elkaar eindelijk zien!